

Besvarelse (20/12 82):

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Spørgsmålet skal vel forstås således, at spørgeren ønsker min medvirken til, at arbejdsløshedsforsikringsmidler i et større omfang anvendes til fremme af produktionsvirksomhed.

Lad mig først sige, at arbejdsløshedsloven som bekendt indeholder regler, der skal sikre medlemmer økonomisk i tilfælde af manglende arbejde.

Der eksisterer imidlertid en del arbejdsfordelingsordninger, som traditionelt aftales mellem arbejdsmarkedets parter. Disse ordninger er til en vis grad arbejdsløshedsdagpengefinansierede, idet medarbejdernes forudsætning for at gå ind i sådanne ordninger er, at de modtager arbejdsløshedsdagpenge for de timer, hvormed den normale arbejdstid nedsættes.

Som forholdene er på arbejdsmarkedet i øjeblikket, mener jeg, at arbejdsfordelingsordninger i konkrete situationer kan være et middel til at imødegå afskedigelser som følge af midlertidig produktionsnedgang.

Arbejdsfordelingsordninger er dog ikke specielt ønskelige set ud fra et arbejdsløshedsforsikringssynspunkt, idet der kan ligge en risiko for utilsigtet anvendelse af dagpengene, således at disse kommer til at fungere som indirekte tilskud til de enkelte virksomheder. Dette vil netop være tilfældet i den foreslåede ordning.

Det er derfor nødvendigt, at etablering af arbejdsfordelingsordninger foregår under snæver kontrol, hvilket også fremgår af de regler om supplerende dagpenge, der netop er udsendt af arbejdsdirektoratet.

Jeg har i øvrigt meget stor forståelse og sympati for at hjælpe erhvervslivet, hvor det er muligt, men jeg mener ikke, det skal ske via arbejdsløshedsdagpengene, og jeg ønsker derfor ikke at gå videre med sagen.

Spm. nr. S 372

Til *finansministeren* (10/12 82) af:

Barsøe-Carnfeldt (UP):

»Ministeren bedes oplyse, om der findes klare generelle instruktioner for brugen af telefoner i offentlige institutioner og virksomheder, herunder specielt, om der findes instruktioner, som begrænser eller forbyder

brugen af tjenestetelefoner til private formål.«

Begrundelse

Telefonomkostninger som helhed er blevet en byrde for private virksomheder, hvorfor man har set sig nødsaget til at stramme reglerne for anvendelsen og tillige indført foranstaltninger til væsentlig indskrænkning af al anvendelse, der er virksomheden uvedkommende.

Det synes herefter naturligt, at også offentlige virksomheder og institutioner vurderer dette omkostningsområde med den største alvor.

Ministeren gør i sit svar af 6. december 1982 på mit spørgsmål nr. S 294 gældende, at det ville være forbundet med »store« omkostninger at iværksætte en nærmere efterforskning og vurdering af det aktuelle område.

Ministeren henviser blot til, at telefonomkostninger indgår under begrebet kontorholdsudgifter uden nærmere specifikation.

I begrundelsen for mit tidligere spørgsmål, anførte jeg, at netop området telefonomkostninger var af en så betydelig størrelsesorden for private virksomheder, at de regnskabsmæssigt henhørte under de tungere, særskilt specificerede, omkostninger.

Telefonomkostningerne er blevet så betydelige, at begrænsning af brugen og udelukkelse af anvendelse til private formål er en nødvendighed.

På baggrund af min erfaring og de kontante besparelser, jeg har opnået, bygger jeg mine antagelser på følgende præmisser:

Hvis vi antager, at ca. 300.000 personer ud af de i alt ca. 800.000 offentligt ansatte som led i det daglige arbejde har direkte adgang til brug af telefon såvel tjenstligt som ikke-tjenstligt og gennemsnitligt forbruger for 2 kr. pr. dag til private samtaler, drejer det sig om en udgiftsbyrde for det offentlige på 300.000 × 2 kr. eller 600.000 kr. pr. arbejdsdag.

På årsbasis (220 arbejdsdage) drejer det sig om 132.000.000 kr.

Den gennemsnitlige samtale er forsigtigt ansat til ca. 4 minutter pr. dag.

De gennemsnitlige telefonudgifter til dækning af denne talletid, af lokal- og distance-